

Oduhovnom zvanju razgovarali smo sa s. **Barbrom Čavlinom** i s. **Petrom Šakić** te svećenicima fra **Tinom Labrovićem** i fra **Filipom Mimicom**. Oni su bili spremni otvoriti svoja srca i podijeliti s nama svoj životni put, svoj odnos s Bogom, društvom i obitelji.

Kako pojedinac osjeti da ga Bog zove? Kako razgovarati s roditeljima o zvanju? Je li moguće živjeti zavjete? To su samo neka pitanja na koja ćete ovdje pronaći odgovor.

Počeci: *Hvaljen Isus i Marija. Kada mladi razgovaraju sa svećenicima i časnim sestrama, prvo pitanje najčešće glasi: „Kako ste osjetili da vas Bog zove?“. I mi ćemo vam postaviti to pitanje, ali nam se prvo kratko predstavite.*

S. Barbra Čavlina

Svjedočanstva radosti i nade

Razgovor o redovničkom zvanju

S. Barbra: Zovem se Barbra Čavlina i pripadam Družbi sestara franjevki od Bezgrješne iz Šibenika. Rođena sam prije 23 godine u Šibeniku. Sada sam sestra juniora i pripremam se za doživotne zavjete i za zvanje odgojiteljice.

Fra Filip: Zovem se Filip i svećenik sam franjevac. U ovoj rečenici sažet je čitav moj život, moje djelovanje i moji interesi. Rođen sam prije 29 godina kao prvo od šestoro djece. Zaljubljen sam, bolestan i sretan. Sada djelujem na njemačkoj župi Sv. Gabriela u Münchenu.

S. Petra: Zovem se Petra Šakić, rođena sam 20. rujna 1974. i redovnica sam Družbe sestara Služavki Maloga Isusa. Djetinjstvo sam provela na Studencima, točnije u zaseoku Šakići u Imotskoj krajini. Kada sam imala deset godina, došla sam živjeti u Split u župu Sv. Petra gdje sam

se prvi put susrela sa ženskim redovništvom. Od 2003. predajem vjeronauk u gimnaziji.

Fra Tino: Zovem se Tino Labrović i župni sam vikar u Župi Gospe Sinjske u Sinju. Rođen sam 1975. godine u Glavicama, župa Sinj.

Počeci: *Kako je tekao vaš život nakon osnovne škole?*

Fra Filip: Kao mnogobrojna obitelj sa samo jednim zaposlenim roditeljem živjeli smo u siromaštvu, ali i u velikoj radosti; u poslušnosti roditeljima, ali i u velikoj slozi i ravnopravnosti; i u odgoju za prave i istinite kršćanske vrijednosti čednosti u ljubavi. Potaknut takvim odgojem, a još poprilično nezreo da shvatim da me Bog zove u posebnu zajednicu, nakon osnovne škole u Omišu otišao sam u sjemenište u Sinju učiti za fratra.

Fra Tino Labrović

Fra Filip Mimica

S. Petra Šakić

S. Barbra: Nakon osnovne, upisala sam srednju školu u Šibeniku, a svi su moji interesi i planovi, uz studij, bili vezani i uz karate. Naime, još u ranom djetinjstvu počela sam se baviti sportom, teakwondo-om, potom karateom i mislila sam da će upravo sport odrediti moj život. Položila sam crni pojas – 1. dan, osvajala turnire i Prvenstvo Dalmacije, željela sam postati trener karatea, drugim riječima, karate je bio sve što sam vidjela ili željela vidjeti. Ali Bog je imao drugih planova sa mnom.

Fra Tino: Nisam, kao većina mojih kolega, nekakvim redovitim putem došao do svećeništva. Prva četiri razreda osnovne škole sam završio u Glavicama, a druga četiri u Sinju. Srednju tekstilnu školu sam završio u Sinju te se odmah nakon toga zaposlio. Na poslu sam proveo 3 godine i u međuvremenu odslužio vojni rok. Sve više me zaokupljala misao o svećeništvu. Razmišljao sam o svemu tome i odlučio poći i prijaviti se za sjemenište u Sinj. Dočekao me šok: susret s kolegama koji su 6-7 godina mlađi od mene, sjedanje u školsku klupu nakon 6 godina pauze, praćenje gimnazijskog programa, grčki i latinski... Ali Bogu hvala, sve sam to prebrodio jer sam imao jasan cilj: biti fratar. To je ono što me je guralo naprijed.

S. Petra: U Splitu sam završila osnovnu školu. Potom sam željela ići u samostan, ali Bog me vodio drugim putem: upisala sam II. gimnaziju.

Počeci: *Sada pitanje koje smo spomenuli na početku: Kako ste osjetili da vas Bog zove?.*

S. Petra: Jednostavno me taj život privlačio, a pitanja o težini tog života, o tome jesam li „sigurno izabrana od Boga ili ne“, nisu me previše opterećivala. Tek kada su mi ljudi počeli postavljati pitanje zašto sam izabrala ovaj poziv, uvidjela sam da na njega i nije baš tako lako odgovoriti. Počela sam i ja razmišljati – zašto baš redovnica? Shvatila sam i to da nisam od onih koji imaju Božji poziv u „klasičnom“ smislu – u sebi su osluškivali i čuli glas Božji koji ih poziva da ga slijede. U danima kada sam birala ovaj put, takav glas nisam čula. Ali sam zato vidjela! Vidjela sam redovnice koje su na mene ostavile takav dojam da sam jednostavno željela biti kao one: radosna, dobra prema ljudima, prema djeci...

Fra Tino: Duhovni poziv sam osjećao i za vrijeme osnovne škole, no jednostavno mu nisam dopuštao da me on zahvati. Razlog je bio strah i nepoznanica. Strah od reakcije okoline, strah od donošenja odluke i strah od odlaska u jedan nedovoljno poznati svijet. Kroz srednju školu jednostavno više nisam o tome razmišljao. Nastupilo je jedno drugo vrijeme, drugačiji način života, nova prijateljstva i razmišljanja o daljnjem životu. Odmah poslije srednje škole sam se zaposlio. Nakon dvije godine polako se u mene uvukao neki čudan osjećaj. Ponovno se vratilo razmišljanje o svećeništvu. Sve više me zaokupljala duhovna literatura tako da sam joj posvećivao svaki slobodni trenutak. Mise, na koje sam i prije odlazio, imale su sada sasvim drugi značaj. Molitva je bila nešto neizostavno od čega me ni umor, ni zaposlenost, ni društvo

Mirišite kao miris tamjanov, cvatite
pjesmu pjevajte, slavite

nije moglo odvojiti. Posao, društvo, izlasci, na koje sam i dalje odlazio, nisu me više mogli ispuniti. Jednostavno sam tražio nešto više. Razmišljao sam o svemu tome i odlučio poći i prijaviti se za sjemenište. Međutim, došavši u župni ured pokolebao sam se i odustao. Odlučio sam sebi dati još jednu godinu razmišljanja. U međuvremenu sam popričao s tadašnjim župnikom koji me ohrabrio i dao mi smjernice za daljnji život.

S. Barbra: Upravo kao što je svaki čovjek jedinstven i nepovnljiv i svaki je poziv-odaziv nikad prije ispričana prča. Sasvim „slučajno” upoznala sam jednu sestru franjevku koja me je pozvala na duhovnu obnovu na isti dan kada sam imala prvenstvo. Pretpostavljam da znate kamo sam otišla, a sestre sam obećala posjet drugom prilikom. Prilika je došla, a ja sam imala osjećaj da

bih radije otišla bilo kamo osim u samostan, makar se radilo samo o kratkom susretu. Neobičan nemir, dotad nepoznat osjećaj me obuzeo i potresao. Cijeli je susret sa sestrama i samostanom bio u tom tonu, tako radostan i topao, a tako uznemirujući i potresan. Ostavio je u meni borbu u kojoj sam svaku privlačnost samostana sjekla u korijenu i svaku pomisao na redovništvo odbacivala u začetku. Ipak, taj me je samostan toliko zaokupio i usjekao se tako snažno da sam o njemu razmišljala neprekidno, čak i na treningu: glas iz dubine postajao je sve jasniji. Razmišljajući o duhovnom pozivu, shvatila sam da je on Božji dar kojeg nam daje, ne po našim osobinama i sposobnostima, nego naprotiv iz nesebične i bezgranične Božje ljubavi koja se prigiba sve do moje malenosti. Dotad nemoguća opcija meni je postala jedini mogući izbor, a sve

nekad bitne stvari odjednom su prestale postojati.

Fra Filip: Dvojica su ljudi, svećenika, pridonijeli da se u meni iskristalizira ideja, koju sam kasnije shvatio kao poziv, da budem redovnik. To su don Vinko Sanader, župni vikar u mom rodnom Omišu, koji mi je bio uzor u dječaćkim danima (uvijek sam govorio da ću biti don Vinko) te fra Ivan Čugura, dušobrižnik u Stuttgartu, koji me usmjerio u franjevački život. Njih su dvojica bili odlučujući faktori moga, tada još uvijek nejasnog, puta. Kao što su ljubav i zajedništvo očinskog doma doprinijeli mom zvanju, tako su patnja i bolest učinili da zvanje promatram kao dar, a ne kao nešto što sam bilo čim u životu zaslužio. *Krist je trpio za vas i ostavio vam primjer da idete stopama njegovim*, kliče sv. Petar. To je Njegov dar onima koji su se odvažili odgovoriti zvanju.

Počeci: *Kako su obitelj i okolina primili vijest da ćete se posvetiti Kristu?*

Fra Tino: Odlazak u sjemenište je bio šok za moju obitelji, prijatelje i kolege. Neki su mi čak nudili psihološku pomoć, a drugi su tražili razlog moga „razočaranja u život”. Moja me obitelj ipak, nakon početnog šoka, podržala.

S. Petra: Ispočetka moji roditelji (više majka) nisu bili suglasni s mojim izborom, tako da mi nakon osmog razreda kada sam htjela otići u samostan, to nije bilo dopušteno. Majka je mislila da sam previše „živahna” da bih mogla biti redovnica. Odgovarali su me i mnogi drugi, misleći kako je to pretežak način života i pomalo „nenormalan”. No, u te dvije go-

kao ljiljanov cvijet, širite miris i Gospoda za sva djela njegova.

Fra Filip: *Nakon osnovne škole u Omišu otišao sam u sjemenište u Sinju učiti za fratra.*

S. Barbara: *Željela sam postati trener karatea, drugim riječima, karate je bio sve što sam vidjela ili željela vidjeti. Ali Bog je imao drugih planova sa mnom.*

Fra Tino: *Sve sam prebrodio jer sam imao jasan cilj: biti fratar. To je ono što me je guralo naprijed.*

S. Petra: *Treba na život gledati s malo više optimizma, malo više iz Kristove perspektive i bit će puno bolje.*

dine, koliko sam morala čekati da se majka predomisli, moja se želja nije umanjila. Čak naprotiv! I eto, sada sam redovnica! Ima i danas onih koji mi govore o tome kako misle da je ovakav način života (pre)težak. Zar svaki način života nema svojih težina?! Ali ono što ja mislim jest da u prvi red ne treba stavljati poteškoće, nego ljepote života. Treba na život gledati s malo više optimizma, malo više iz Kristove perspektive i bit će puno bolje. U suprotnom, sve se svede na naglašavanje kako je nešto teško. Posebno se to tiče naših zavjeta poslušnosti, čistoće i siromaštva.

Fra Filip: Sigurnost obiteljskog doma i, što je još važnije, ljubav svih članova moje obitelji

dovela me do onoga što sada jesam: redovnik i svećenik.

S. Barbara: Odlukom da idem u samostan biti časna sestra zatekla sam svu svoju okolinu, prijatelje, kolege iz kluba, trenere, ponajviše roditelje. Ovi prvi su mi rekli kako je to lijep san i da je prava šteta što neće potrajati. Roditelji i sestre su bili presretni te su mi dali bezuvjetnu podršku i blagoslov. Po završetku srednje škole pristupila sam Družbi sestara franjevki od Bezgrješne u Šibeniku te obukla redovničko odijelo i svoje prve zavjete položila u istoj onoj crkvi u kojoj sam upoznala sestru po kojoj sam i došla u samostan.

Počeci: *Na kraju našeg razgovora, imajući pred očima mnoge mlade koji žele slijediti Krista i služiti ljudima, možete im uputiti riječi podrške i ohrabrenja.*

Fra Filip: Karizma, riječ koja neodoljivo podsjeća na šarm, upravo je ono što sam odlučio svjedočiti. U svakome od nas treba se zrcaliti franjevački šarm, kojim ljude možemo šarmirati i pridobiti za Krista. No, nije lako taj šarm prepoznati, a još je teže živjeti ga. U različitim životnim trenucima on se različito manifestira. Čini mi se da sam ga sada uočio u zajedništvu. Život kao bratstvo bitni je dio franjevačke karizme i sada pokušavam da se na meni vidi jedno sveopće bratstvo svega stvorenja u Bogu. Bratstvo je težak, ali plodonosan život, pun opasnosti, ali siguran te daje blagoslov onomu koji ga čitavim bićem prihvati.

S. Petra: Sjećam se kako je jedan svećenik rekao: „Je li moguće živjeti zavjete? Glupo pitanje. Je

li moguće biti dobar?! Zahtjeva puno truda, ali... moguće je!“ Tako je i sa zavjetima, a i s redovničkim životom. Nije to nešto od čega treba strahovati, nešto čemu treba okrenuti leđa čim ti se učini da je „Netko“ to namijenio baš za tebe. Uostalom, zar je Krist okrenuo leđa nama kad smo trebali spasenje?! Ne, on je podmetnuo svoja leđa i krenuo na put. Na tom putu trebao je Šimuna Cirenca, a bio je Bog. Zato ni mi ne bismo trebali strahovati pred teškoćama našega puta. Uvijek ćemo moći, nadam se, u nekom bratu i sestri pronaći našega Šimuna Cirenca koji će nam pomoći ostati vjerni zvanju, ostati dobri do kraja.

Fra Tino: Prošao sam mnoge kušnje i poteškoće. Ali zahvaljujući Bogu, potpori svojih kolega i ljudima koji su me pratili svojim molitvama, sve sam izdržao. Doživio sam neopisivu radost polaganja svećanih zavjeta te đakonskog i svećeničkog ređenja. Neopisivu ljepotu bratskoga života u zajednici počevši od sjemeništa, novicijata i klerikata pa do života u najbrojnijem samostanu i rada u najvećoj župi u našoj Provinciji.

S. Barbara: Osvrćući se unatrag, vidim nit koja se isprepleće kroz sve vrijeme života koje pamtim, kroz oluje i utihe, poraze i pobjede. I učini mi se kako je od davnih dana posve očito kamo će me odvesti put. Jedino što mi preostaje je zahvaljivati cijelim bićem i životom svom Bogu i Gospodinu što je budio, pogledom me pratio i udijelio mi milost da ga prepoznam u svom životu i slijedim. Tako neka bude! ❖